

I Feel Fine

U 6:00 ujutro oštar zvuk alarma na mobitelu prekida moje jezom prožete, ali utješno besmislene snove. Odgađam alarm za pet minuta. Pa još pet. U 6:10 sati tmurnog jesenskog ponedjeljka ujutro širom otvaram oči, dok mi tijelo prožimaju trnci.

Svakog dana ju osjetim, tu ljigavu nakupinu treme pred novim suočavanjem sa stvarnošću radnoga dana. Ipak, oči su mi otvorene, a nosnicama mi prolazi ugodan, topao zrak koji mi i dušu budi iz sna. U 6:11 sati mislim o svim onim ljudima koji će se danas probuditi i prisiljavati, postupno, sekundu po sekundu, da prežive još taj jedan dan. Čujem njihove isprekidane misli poput slabe jeke u svojoj glavi: *Ajde, samo otvori oči, samo to... Samo još ustani iz kreveta, ništa drugo. Samo čašu vode. Samo obući vestu. Samo uđi u tramvaj, samo se pojavi na poslu, samo pozdravi susjeda...samo još ovo, ništa više, samo ovo.* U 6:13 već razmišljam o nečijoj majci, koja svoje dijete vuče po hladnim pločicama hodnika, dok ga očajničkim glasom moli da progovori, da ustane, da se obuče, da se već jednom sabere i odupre toj čudnoj tinejdžerskoj fazi do čijeg uzroka ona nikako ne može prodrijeti. O djeci zaključanoj duboko u podrumu i očevima koji slamaju ključeve dok drhtavim rukama pokušavaju otključati vrata, ispuštajući krikove koji bijes rastapaju u bespomoćnu tugu. Razmišljam o jadnim, usamljenim dušama i zgrčenim tijelima čije će trepavice zauvijek ostati slijepljene crnim talogom jedne neprobavljive noći... Ponovno me prožimaju trnci. Točno u 6:15, zahvalan što ne pripadam tom društvu, brzo ustajem iz kreveta. Otvaram prozor, udišem hladan zrak u čijem se mirisu osjeća nadolazeća kiša... A zatim oštar miris tople kave, na brzinu pojedena vrući doručak, nekoliko minuta prekrasnog mira na balkonu s cigaretom u ruci i prikladnim Chopinovim preludijem u ušima, pa žurnim korakom do autobusa. Gledam kroz prozor u žućkasto-ljubičasto nebo. Prizor u meni izaziva onu dobro poznatu, slatku melankoliju. U ruci mi je mala svijetloplava knjiga tvrdih korica, Goetheov Werther. Pročitao sam ga pod ljetnim praznicima i svrstao ga među najdraže lektire, odmah uz Lovca u žitu.

Odjednom pomislim na Lauru. Sigurno će me pitati kako mi se svidio koncert. Ako se uopće sjeti da sam došao. Činila se već poprilično pijana kad smo se pozdravljali. Njen dečko svira u tom nekom rock bendu pa me pozvala na njihovu svirku prošli vikend, a ja jednostavno nisam mogao ne doći. Općenito, obožavam koncerte. Takve glasne i divlje, na pozornicama zalijanim pivom gotovo jednako kao i one otmjene i svečane u dvoranama zlatnih parketa i kićastih lustera. U meni bude atmosferu sličnu onoj kod vožnje autocestom. Vrijeme kao da stoji u automobilu koji klizi asfaltom, pretvara se u tekućinu koja teče iz instrumenta pukotinama parketa do zgusnute magle u očima publike, i dalje se provlači našim

žilama, kroz tunele, kroz misli, kroz crvena svjetla semafora. U takvim trenucima kao da iščekujem sudar, eksploziju od pritiska u ušima, nenadani udarac koji će prosuti moj mozak po vrućem, zlatnom noćnom parketu.

Da otjeram zabrinjavajuće ugodan osjećaj kaosa u želucu, ponovno stavljam slušalice u uši i tražim neku feel-good pjesmu Beatlesa. *Here Comes The Sun?* Odlučujem se za *I Feel Fine*. Pomislim kako je ovo ipak jedan od dobrih dana, smislen, zanimljiv, prožet nekom simpatičnom ironijom... Ljudi oko mene izgledaju umorno, usklađeno sa sivom jutarnjom atmosferom. Nervozno pogledavaju oko sebe, ili samo zure u svoje blještave ekrančiće. Nekad su i takve sitnice imale moć da me ozlovolje u trenutku. No, puno je lakše ako stvari prestaneš shvaćati ozbiljno. Pustiš da kapljice kiše odnese lagani proljetni vjetrić...

„Dobro pa o čemu ti to razmišljaš tako duboko?“ Trgnem se kao da su me gurnuli s Plutona niz crveni, plastični tobogan sve do drvenog stolca u zadnjoj klupi do prozora. „Ma ničem“, odgovorim sa smiješkom punim ispričavanja. Osim što stvarno nemam pojma o čemu sam maloprije razmišljao, shvatio sam da je pametnije na takva pitanja ne odgovarati, odnosno, odgovarati što kraće. „I, kako ti je bilo na koncertu?“ „Dobro, zabavno...“ „Super, drago mi je. Vidimo se onda opet u subotu na – Isuse, nemoj mi reći da stvarno čitaš lektiru!“ (Knjiga leži otvorena na mojoj klupi.) Začudo me pogleda, nasmije se i na zvuk zvona krene prema svom mjestu. Prvi sat Hrvatski – Patnje mladog Werthera – analiza. Veći je dio razreda pročitao kratki sadržaj na internetu i svi će oni, kad im bude postavljeno pitanje, na primjer, razlog Wertherova samoubojstva, znati napisati, važnim, krupnim slovima: nesretna ljubav. A kasnije će se hvaliti odličnim ocjenama i ismijavati taj nepotrebn, glupi predmet, tog cmizdravog dosadnog Goethea, pa šizofreničnog, pijanog Poea... Književnost u školama kao da je izgubila titulu umjetnosti. Svejedno, važno je da je moj Werther i dalje u mojim rukama.

Završava nastava, kava poslije škole, sve gušće kapi kiše, vjetar sve jači. U 15:15 krećem prema autobusnoj. Stavljam slušalice u uši, neki hard rock, nešto glasno, da mi stiša misli. Hodam prema zebri, zeleno na semaforu, blijedi obris duge na nebu. Gužva oko mene, vrtoglavica, ugodan osjećaj kaosa, odjek bubnjeva u lubanji. Stvarno je lijepo nebo... Glasno cviljenje, vrisak, okrećem glavu ulijevo, udarac. Osjećam kao da letim, možda sam samo toliko sretan... Odjednom pomislim na Lauru.

U sljedećem trenutku taj moj prokleti mozak leži prosut po hladnom, sivom asfaltu.

Rebeka Petković, 3. g
3. nagrada Gjalski
2017.